

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **V. T.**, narozen X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X,
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2018, č. j. CPR-21542-5/ČJ-2018-930310-V243,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 14. 1. 2019 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2018, č. j. CPR-21542-5/ČJ-2018-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 6. 2018, č. j. KRPS-83997-26/ČJ-2018-010022 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na šest měsíců; a stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila zaměstnáním žalobce bez povolení

k zaměstnání, což bylo prokázáno a v prvoinstančním rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodněno. Žalobce byl dne 15. 3. 2018 kontrolován v závodě společnosti L. – Ing. J. L., s.r.o. (dále jen „L.“), kde se nacházel v pracovním oděvu. Prokázal se cestovním dokladem s polským vízem typu D, účel vydání 05, s platností od 27. 7. 2017 do 1. 7. 2018. Bylo prokázáno, že byl na území České republiky od 29. 1. 2018 do 15. 3. 2018 zaměstnán bez povolení k zaměstnání, které je k výkonu pracovní činnosti vyžadováno. Nedopadá na něho žádná z výjimek podle § 98 zákona 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Správní orgán I. stupně vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu a správně uzavřel, že žalobce naplnil důvody pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Byla mu poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Na správním orgánu nelze vyžadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával skutečnosti a důkazy svědčící ve prospěch žalobce. Sám žalobce žádné nepředložil. Bylo prokázáno, že činnost žalobce naplňovala znaky závislé práce. Práci pro společnost L. vykonával soustavně, osobně, podle zadávaných pokynů a za odměnu. Uložením správního vyhoštění nebylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, neboť jeho zdravotní stav je dobrý a na území České republiky nemá kromě sestřenice žádné příbuzné ani závazky či pohledávky. Skutečnost, že žalobce je držitelem polského víza, není relevantní. Nelze předjímat rozhodnutí o případné budoucí žádosti žalobce o povolení k pobytu. K přiměřenosti vyhoštění a délce zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že jí zákon ukládá v případě zjištění naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložit správní vyhoštění. Délka zákazu vstupu v trvání šesti měsíců je přiměřená, neboť je na samé spodní hranici zákonného rozmezí a byla stanovena s ohledem na charakter a délku porušení právních předpisů. Přiměřená je i doba stanovená k opuštění území, neboť žalobce vlastní cestovní doklad a má dostatek finančních prostředků.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce v žalobě předně namítl, že byl porušen § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, zejména skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobce. Dále namítl, že forma uloženého opatření i jeho délka jsou nepřiměřené. Žalobce spolupracoval se správními orgány a vypovídal pravdu. Měl platné pobytové oprávnění a do nelegální situace se dostal v důsledku důvěry v nesprávné osoby. Žalovaná měla žalobci umožnit dobrovolné opuštění území České republiky. Správní vyhoštění působí žalobci stigma a budoucí problémy. Dále žalobce namítl, že neměl možnost se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Dále namítl, že přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nebyla žalovanou dostatečně posouzena. Rozhodnutí je čistě formalistické, nepokrývá konkrétní situaci a jenom paušálně prochází jednotlivá zákonná hlediska. Přiměřenost nelze stavět jen na skutečnosti, že žalobce má ve svém domovském státě zázemí. Nebyl vzat v potaz negativní vliv vyhoštění na stávající pobytové oprávnění žalobce na území Polska. Dále žalobce namítl, že uložení správního vyhoštění je neúčelné, neboť krátce po zahájení řízení již opustil území České republiky. Doba správního vyhoštění však začne běžet až po skončení řízení, bylo tedy nutno přihlídnout k jeho délce. Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť absentuje zdůvodnění délky správního vyhoštění. Ačkoliv bylo vyhoštění uloženo při spodní hranici, stále se jedná o dlouhou dobu. Výměra není odůvodněna okolnostmi případu ani

poměry žalobce a je v rozporu se správní praxí správního orgánu I. stupně. V posuzované věci šlo o pouhých několik dní údajně nelegální práce, žalobce je trestněprávně zachovalý, bez přestupků a vždy disponoval řádným povolením k pobytu. Konečně žalobce namítal, že byla stanovena nedostatečná doba k vycestování, kterou žalovaná ani nezdůvodnila. Vyřizování záležitostí na území České republiky vyžaduje značnou dobu. Samo obstarání jízdenky je ve lhůtě 15 dnů obtížné a žalobce musí rovněž ukončit „ostatní právní vztahy“.

4. Žalovaná ve vyjádření uvedla, že správní orgán I. stupně řádně zjistil protiprávní jednání žalobce, které doložil spisovým materiálem a dostatečně odůvodnil. Odkázala na odůvodnění napadeného a prvoinstančního rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila a souhlas žalobce je presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), neboť ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 15. 3. 2018 v rámci policejní akce „ŠUNKA“ byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie v závodu společnosti L. v obci J.. Žalobce se nacházel ve výrobním prostoru, na sobě měl pracovní oděv. Žalobce předložil cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu „D“ MULT, účel pobytu 05, vydané Polskou republikou na dobu od 27. 7. 2017 do 1. 7. 2018. Jelikož toto vízum žalobce neopravňovalo k výkonu pracovní činnosti, byl zajištěn a ještě v týž den s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.
7. Při výslechu provedeném téhož dne žalobce uvedl, že v České republice žil od 21. 1. 2018 na ubytovně v obci Mochov. Vízum získal prostřednictvím osoby jménem J.. Přicestoval přímo do České republiky, v Polsku nikdy nepracoval. Práci mu zprostředkoval „mafíán“ V.. Pro společnost L. pracuje od ledna 2018. Povolení k zaměstnání v České republice žalobce nemá a nemá vydán ani živnostenský list. Do České republiky nebyl vyslán, neboť v Polsku nikdy nepracoval. Žádnou smlouvu s nikým neuzavíral ani nepodepisoval. Všechno bylo na základě ústní dohody. Pouze na začátku podepsal proškolení ochrany práce a požární ochranu. Pracovní oděv včetně pomůcek byl firemní. Pracoval ve výrobě, kde ze sádla odřezával maso. Měl slíbenou odměnu ve výši 115 Kč na hodinu. Vůči České republice nemá žádné závazky. Žádná překážka mu nebrání v návratu zpět na Ukrajinu, jen by rád počkal na vyplacení mzdy, kterou si v České republice odpracoval. Na Ukrajině má ženu a dceru a syna. Žijí v rodinném domě společně s rodiči jeho ženy. Dále má ještě dvě sestry. Na území České republiky žije jeho sestřenice. Povinnost vycestovat by nepociťoval jako zásah do rodinného života, pouze rodina pocítí finanční stránu. Na Ukrajině si může najít práci, ale za velmi málo peněz. Disponuje prostředky nutnými k dalšímu pobytu a vycestování.
8. Na základě dožádání Úřad práce České republiky dne 26. 3. 2018 správnímu orgánu I. stupně sdělil, že žalobce nemá vydáno povolení k zaměstnání. K posouzení existence

možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ze dne 6. 4. 2018, ze kterého plyne, že vycestování žalobce je možné. Podle Ministerstva vnitra na základě výpovědi žalobce a zprávy o zemi původu nehrozí žalobci vážná újma uložením trestu smrti ani nelidským nebo ponižujícím zacházením. Bezpečnostní situace v Zakarpatské oblasti je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobce.

9. Dne 13. 4. 2018 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce (prostřednictvím jeho zástupce) o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci. Poučil ho o procesních právech podle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může využít ve lhůtě deseti dnů. Žalobce je nevyužil. Prvoinstančním rozhodnutím ze dne 8. 6. 2018 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců; a stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na šest měsíců; a doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání ze dne 14. 6. 2018, které doplnil podáním ze dne 26. 6. 2018.
10. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o stanovisko ministra vnitra ze dne 3. 12. 2018, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobce je možné, a o související zprávy o zemi původu. Dne 6. 12. 2018 byl žalobce vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a byla mu poskytnuta lhůta 5 dnů pro vyjádření se k podkladům, čehož nevyužil. Napadeným rozhodnutím ze dne 28. 12. 2018 žalovaná zamítla odvolání žalobce a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

Posouzení žalobních bodů

11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání [...]“.
12. Soud předně konstatuje, že žalobce vznesl pouze obecnou námitku o porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Soud proto rovněž v obecnosti konstatuje, že žalovaná vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobce, závazná stanoviska Ministerstva vnitra a ministra vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí s žalobcem, že o skutkovém stavu panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce v námitce nijak nespecifikoval, v čem (jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporou, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou

takovou konkrétní skutečnost neoznačil a ve své námitce setrval jen naprosto v obecné rovině.

13. Žalobce dále namítal, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřeným opatřením. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). V této souvislosti tedy není relevantní, zda žalobce se správními orgány spolupracoval a vypovídal pravdu, či že důvěřoval „nesprávným“ osobám, nebude moci cestovat, ulpí na něm (blíže nespecifikované) stigma, nebo mu vyhoštění přinese (opět nespecifikované) budoucí problémy. Stejně tak skutečnost, že měl v době zajištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou, nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobní bod je proto nedůvodný.
14. Dále žalobce namítal, že se nemohl vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. S tímto tvrzením se soud neztotožňuje. Žalobce měl možnost se k těmto skutečnostem vyjádřit v rámci výslechu dne 15. 3. 2018, což také učinil. Jak před vydáním prvoinstančního, tak napadeného rozhodnutí byl řádně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož ve stanovené lhůtě ani po jejím uplynutí nevyužil. Námitka je proto nedůvodná.
15. Dále žalobce namítal, že žalovaná nedostatečně posoudila nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. I této námitce soud nemůže přisvědčit. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály a zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i sám žalobce – má jen za to, že je posoudily mechanicky a nezohlednily individuální rozměr případu. Správní orgán I. stupně i žalovaná ve svých rozhodnutích (srov. zejm. str. 6 a 7 prvoinstančního rozhodnutí a tytéž strany napadeného rozhodnutí) poukázaly na řadu konkrétních okolností (zejména těch, které sám žalobce uvedl při výslechu), z nichž plyne, že do soukromého a rodinného života žalobce nebude nepřiměřeně zasazeno. Zhodnotily např., jakou dobu žalobce pobývá a nelegálně pracuje na území České republiky (od 29. 1. 2018), že na Ukrajině žije se svou ženou a dvěma dětmi v rodinném domě a že má na Ukrajině ještě dvě sestry. Není mu známa překážka vycestování; nemá v České republice závazky ani pohledávky. Na Ukrajině si může najít práci, ale za málo peněz, na území České republiky má jednu sestřenicí, nemá zde žádné zásadní sociální či kulturní vazby; za dobu pobytu se dostatečně neintegroval do společnosti; či že je zdravý, praceschopný a v produktivním věku. Jak je patrné skutečnost, že žalobce má na Ukrajině zázemí, rovněž nebyla jedinou, kterou správní orgány vzaly v potaz. Tyto ani ostatní uváděné skutečnosti žalobce v žalobě nijak nezpochybňuje, pouze vyjadřuje obecný nesouhlas s posouzením otázky přiměřenosti. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné vízum vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoliv aspektu rodinného či soukromého života; nehledě na to, že, jak uvedla v napadeném rozhodnutí žalovaná, v době jeho vydání již platnost víza uplynula. Vzhledem ke shora uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že žalobci v důsledku stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Žalobní bod je proto nedůvodný.
16. Dále žalobce namítal, že uložení správního vyhoštění je neúčelné, neboť po zahájení řízení

již odcestoval z území České republiky. Soud předně konstatuje, že žalobce k uvedenému tvrzení nepředložil žádný důkaz, jímž by prokázal, že se tak skutečně stalo. Vedle toho lze dále zopakovat, že správní orgány nemají v případě zjištění naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců možnost správního uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Zákon jim v takovém případě, nejsou-li splněny podmínky podle § 50a odst. 6 a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ukládá rozhodnout o správním vyhoštění. Z hlediska právní jistoty a účelnosti právní regulace je jistě důležité, aby bylo o správním vyhoštění rozhodnuto pravomocně v co nejkratší době. Skutečnost, že cizinec již území opustil, nicméně nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť i tak je rozhodnutí způsobilé vyvolávat právní účinky. Tato skutečnost by sice mohla být zohledněna při správní úvaze o době trvání zákazu vstupu, avšak v daném případě, kdy byla tato doba stanovena při spodní hranici rozmezí, nelze mít za to, že opomenutí hodnotit tuto skutečnost při stanovení délky zákazu vstupu by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobní bod je proto nedůvodný.

17. Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť absentuje zdůvodnění doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Lze říci, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 289/2017). V dané věci správní orgán I. stupně na str. 7 svého rozhodnutí zdůvodnil, k jakým faktorům při stanovení doby přihlédl – konkrétně se jednalo o délku neoprávněného zaměstnání žalobce, míru jeho zavinění a skutečnost, že se dosud nedopustil porušení právních předpisů platných na území České republiky, což správní orgán I. stupně vedlo k uložení doby na spodní hranici zákonného rozmezí. S touto úvahou se ztotožnila i žalovaná (viz str. 8 napadeného rozhodnutí). Uložením správního vyhoštění na šest měsíců se správní orgány ani nikterak neodchýlily od správní praxe (namátkou lze odkázat např. na věci řešené zdejším soudem pod sp. zn. 42 A 7/2018 či 42 A 9/2018).
18. Není pravdou, že žalobce byl nelegálně zaměstnán jen několik dní, naopak šlo o dobu v délce téměř dvou měsíců. Skutečnost, že žalobce je trestněprávně zachovalý, pak byla právě jedním z důvodů, proč byla doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU, stanovena pouze v délce šesti měsíců. Délka vyhoštění se nejvíce jeví jako nepřiměřená ani s ohledem na další žalobcem uváděné okolnosti (viz výše bod 13), neboť, jak již bylo uvedeno, byla zvolena při spodní hranici rozmezí (maximální doba činí 5 let). Neposkytl-li by žalobce součinnost či nevypovídal-li by pravdu, byl by na místě naopak přísnější postih. Obdobně neměl-li by ani pobytové oprávnění, bylo by mu to k tíži, neboť by byl dán další důvod k jeho vyhoštění [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců]. Lze též souhlasit se správním orgánem I. stupně, že bylo osobní povinností žalobce seznámit se s právními předpisy upravujícími výkon závislé práce na území České republiky a nikoliv jen „slepě“ důvěřovat třetím osobám. Tvrzení o způsobeném stigmatu a budoucích problémech v životě žalobce jsou natolik nekonkrétní, že neumožňují bližší zhodnocení. Žalobce toto tvrzení nikterak neupřesnil a není úkolem soudu domýšlet, jaké případné dopady by v důsledku uložení zákazu vstupu na území členských států Evropské unie mohly nastat, ani vyhledávat důkazy k prokázání těchto tvrzení. Soud má tedy za to, že správní orgány délku vyhoštění řádně zdůvodnily a nedopustily se excesu. Námitka je

proto nedůvodná.

19. Konečně žalobce namítal nedostatečnost odůvodnění délky doby k vycestování. Ani této námitce nelze dát za pravdu. Z prvoinstančního rozhodnutí plyne (viz str. 8), že patnáctidenní doba k vycestování byla stanovena s ohledem na to, že žalobce disponuje platným cestovním dokladem a má na vycestování finanční prostředky. K tomu žalovaná doplnila (viz str. 9 napadeného rozhodnutí), že tato doba se vymezuje jen v nezbytně nutné délce k obstarání osobních záležitostí. Je tedy zřejmé, že oba správní orgány odůvodnily, proč byla doba stanovena v daném rozsahu a je podle nich dostatečná. K další argumentaci žalobce pak soud konstatuje, že žalobce nespecifikuje, proč je pro něho obtížné si obstarat jízdní doklad. Soudu se v obecné rovině patnáctidenní doba jeví jako dostatečná k zajištění cesty na Ukrajinu, zvláště s přihlédnutím k tomu, že žalobce nezpochybňuje, že disponoval dostatečnými finančními prostředky i platným cestovním dokladem. Žalobce taktéž nijak nekonkretizoval, jaké další záležitosti potřeboval na území České republiky zařídit; toliko obecně tvrdí, že musel vypořádat ukončení „ostatních právních vztahů“. K tomu tak soud jen se stejnou mírou obecnosti uvádí, že doba byla stanovena v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Při výslechu žalobce neuvedl žádné překážky, které by mu ve vycestování bránily, ani že by v České republice měl pohledávky či dluhy. Soud tedy dobu patnácti dnů nepovažuje za nedostatečnou k vycestování žalobce. Žalobní bod je proto nedůvodný

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

20. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobce nebyl ve věci ani z části úspěšný, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Žalovaná byla sice plně úspěšnou, žádné náklady jí však v řízení před soudem nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly a přiznání jejich náhrady ani nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. března 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně